

Ion PARHON

Cristina Flutur și „Meseria ca o neconținută școală”

La mijlocul lui ianuarie a împlinit treizeci și doi de ani. Deși au trecut doar opt, de când a absolvit cursurile facultății – secția actorie, din cadrul Universității „Babeș–Bolyai”, activitatea ei, pe drept cuvânt fructuoasă, pe scena Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu i-ar permite să se considere (și) un om împlinit din punct de vedere profesional. Stau măturie acestei afirmații creațiile ei din *Othello* sau din *Viața cu un idiot* și *Turandot*, la ultimele două, în roluri de prim-plan, în regia lui Andriy Zholdak, *Pescărușul (Nina Zarecinaia)*, în viziunea lui Andrei Șerban, *Cumnata lui Pantagruel* și *Metamorfoze*, în regia lui Silviu Purcărete, *Plastilina*, spectacol realizat de Vlad Massaci, *Rinocerii*, sub bagheta regizorului Tompa Gábor, *Derby – campionat de improvizație*, conceput de Alexander Hausvater și altele. Cine nu și-ar dori să lucreze din primii ani de după studenție cu directori de scenă atât de valoroși?

Dacă soarta a răsfățat-o cu aceste întâlniri providențiale, Cristina Flutur crede, însă, că este departe de a fi atins momentul împlinirii într-o meserie care pentru ea a însemnat și înseamnă „o neconținută școală”. Se grăbește să-mi explice. „*Abia când ai șansa unui dialog de lucru cu eminenti oameni de teatru, îți dai seama cu adevărat de câte mai ai de aflat, de drumul pe care trebuie să-l parcurgi în continuare în această meserie. Iar când spun asta, mă refer, în egală măsură, atât la cultura profesională, cât și la cultivarea disponibilităților tale interpretative în direcții și modalități uneori nebănuite.*” Aceste gânduri s-au confirmat, și-au aflat noi contururi și consecințe practice în urma participării la ateliere profesionale conduse de regizorii David Esrig, la București și Sfântu Gheorghe, Yuri Kordonski, la Timișoara, Andrei Șerban, la Cluj-Napoca, Florin Fieroiu, la Mangalia, sau la acele *workshopuri* organizate în cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu.

Dincolo de toate acumulările datorate acestor „*memorabile și neprețuite lecții de teatru*”, în cazul Cristinei Flutur cred că se poate vorbi, pe de o parte, de o autentică vocație, iar pe de altă parte, de o natură umană complexă. Este vorba de un amestec aproape paradoxal de emotivitate și luciditate, de forță și sensibilitate, firea ei preponderent introspectivă aflându-se parcă mereu la pândă, gata de a te surprinde prin neașteptate izbucniri vulcanice, sau printr-o fulgurare a privirilor și un detaliu de gest capabile să facă inutile cuvintele. Aceste calități s-au făcut simțite cu prisosință în *Viața cu un idiot*, de Victor Erofeev (poate creația ei de vârf), unde aparenta exacerbare a violenței, antrenând vocea, mimica și plasticitatea corporală, toate filtrate prin multiplicarea și dilatarea datorate camerelor de filmat

În *Turandot*, după Gozzi. Regia Andriy Zholdak

și ecranelor din partea superioară a scenei, aveau să construiască, prin reflex, nevoia spectatorului de a descoperi fața „nevăzută” a lucrurilor, acea deschidere către „paradisul pierdut”, ca semn emblematic al dezgolirii existenței de valorile sale fundamentale. Adevărata risipă de forță dramatică, de sangvinitate și în bună măsură de „sacrificiu” fizic, dar și o memorabilă capacitate de interiorizare a sentimentelor, de la disperare la protest sau resemnare, când și când dezvăluind însă și resursele pentru o surprinzătoare tandrețe, au conferit individualitate frapantă și strălucire dramatică acestui personaj al soției lui Vova, conducând, alături de celelalte creații actoricești vegheate de regizorul Andriy Zholdak, la o performanță talmăcire a virtuților textului. Faptul este cu atât mai edificator, cu cât însuși autorul a considerat, la premieră, că a fost cea mai valoroasă întrupare artistică inspirată de nuvela domniei sale. Talentul actriței și instinctul ei profesional s-au ivit în mod semnificativ și în controversatul spectacol cu *Turandot*, unde, mai ales aceia dispuși să accepte paralela făcută de regizor între textul lui Gozzi și configurarea simbolică a Răului prin însemnele proprii nazismului, vor fi remarcat îngemănarea de mister lăuntric și de visceralitate aduse în scenă de Cristina Flutur în rolul titular (alternativ cu Ema Vețean) sau expresivitatea uluitoare a mișcării și stranietatea conferite aceluia personaj-furnică.

Dacă aceste roluri au fost gândite de regizor și întrupate de interpreți sub semnul paroxismului trăirilor afective, nu mai puțin interesantă și viu colorată a fost evoluția actriței în *Nina Zarecinaia*, din *Pescărușul*, unde, în consens cu întreaga construcție a spectacolului datorat lui Andrei Șerban, ea a reușit să dea seama în chip nuanțat de întrebările tulburătoare ale acestui discurs „deschis” despre condiția creației, a omului și artistului, despre nevoia noastră de a dialoga cu aceste întrebări cât mai departe de poziția „atotștiutorului” sau a celui grăbit să identifice teatrul cu răspunsul comod sau orgolios la aceste întrebări. Iar în măsura în care această artă, căreia i s-a dedicat, presupune pentru Cristina Flutur nu numai bucuria și responsabilitatea exprimării „voluptuoase” în partituri de prim-plan, ci aceeași abnegație, dublată de o sacră umilință, și în roluri „mai mici” din reprezentații de o mare anvergură, faptul a ieșit în evidență la spectacolele sibiene cu *Cumnata lui Pantagruel* și *Metamorfoze*, unde viziunea scenică și profesionalismul lui Silviu Purcărete îl obligă pe fiecare interpret la o riguroasă și minuțioasă integrare în grup, la un exercițiu de disciplină și dăruire hotărât pentru succesul echipei.

Dincolo de puternica sa afirmare, performanțele tinerei interprete Cristina Flutur cred însă că merită a fi remarcate și pentru că ele dau seama de evoluția potențialului actoricesc al Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu, privit până mai ieri cu mărturisită sau nemărturisită neîncredere de nu puțini critici și jurnaliști. Or, dacă ne referim doar la (încă) tinerele interprete, trebuie să remarcăm că numele unor Ofelia Popii (despre care cu ani în urmă am scris tot la această rubrică), Diana Fufezan, Cristina Flutur, Ema Vețean, Raluca Iani ori mezina Simina Contraș și nu numai ele reprezintă tot atâtea argumente pentru valoare și premise de performanță de care nu dispun numeroase alte teatre din țară. Semn că însăși colaborarea permanentă cu regizori excepționali, menită și ea să desăvârșească eforturile școlii de teatru sibiene, și nu numai sibiene, a dat roadele scontate.